

[Hanne Budtz.]

at stille et tillægsspørgsmål: Mener den højtærede justitsminister, at det vil være rimeligt, at man i justitsministeriet i den grad føler sig bundet af praksis i andre lande, at man ikke i et, som man normalt betragter det, højt udviklet land som Danmark vil være tilbøjelig til at give en retfærdig ligestilling mellem mænd og kvinder? Den højtærede justitsminister fremhævede, at der kunne være særlige nationalpolitiske tilfælde; også det har jeg taget i betragtning allerede i mit første indlæg.

Endelig vil jeg gerne stille den højtærede justitsminister det yderligere spørgsmål, om man virkelig mener, at justitsministeriet i praksis kan gå ud fra, at det er af større betydning at afholde mænd af fremmed milieu og indstilling fra at få opholdstilladelse her i landet, end det er at afholde fremmede kvinder fra et fremmed milieu og med en anden indstilling derfra?

Jeg håber, besvarelsen af disse spørgsmål vil kunne medføre, at der trods alt vil opstå en mere retfærdig praksis, end det nu er tilfældet.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Om det første spørgsmål, det ærede medlem stillede mig, vil jeg sige, at det var ikke helt venligt. Jeg har ikke på nogen måde givet udtryk for, at vi i justitsministeriet skulle føle os bundet af praksis i andre lande; jeg sagde i mit svar — og det har jeg også før sagt til det ærede medlem — at jeg, fordi jeg følte, at den praksis, vi følger, er meget streng, ja, også for streng, havde søgt orientering om, hvordan man tog på det i andre lande, for at jeg ad den vej kunne finde en begrundelse for en lempelse af praksis, men vi har konstateret, at man i andre lande anlægger de samme synspunkter, som vi her i landet har anlagt gennem 30 år, herunder også angående de nationalpolitiske hensyn. Jeg har altså ikke følt mig bundet af praksis i andre lande, men tværtimod søgt at finde en begrundelse for at lempe praksis ved at kunne pege på, at man i andre lande var lempeligere, uden at det havde medført den risiko, som vi i administrationen her i landet havde frygtet.

Vedrørende de nationalpolitiske tilfælde vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at det er ikke klaret med at udskyde de sviger-

sonner, som har lært deres danske hustruer at kende under aftjening af tysk værnepligt her i landet. For spørgsmålet er jo også, om man ønsker, at Sønderjylland skal oversvømmes af tyske ægtepar. Det var jo i virkeligheden det, det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen var inde på i sit svar til det ærede medlem hr. Hans Schmidt under åbningsdebatten, da hun sagde, at man kan jo løbe en risiko for, at det tyske mindretal vokser meget betydeligt netop ved indgåelse af sådanne ægteskaber, fordi der i øjeblikket i Sydslesvig og måske også fra andre dele af Tyskland må være en trang til at søge op til Danmark, hvor de sociale og beskæftigelsesmæssige forhold er væsentlig bedre.

Det ærede medlem spurgte mig endelig, om jeg virkelig mente, det var farligere at få mænd fra et fremmed milieu og med en fremmed indstilling hertil end kvinder. Jeg gav i første omgang udtryk for den opfattelse — som jeg tror er rigtig — at kvinder nu engang har lettere ved at assimilere sig end mænd, og at mænd har en stærkere tilbøjelighed til at fastholde en national og nationalpolitisk indstilling, hvori der måske kan ligge en fare, hvis antallet af sådanne mænd måtte blive meget stort.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring af lov nr. 69 af 7. marts 1952 om oprettelse af havebrug og havelodskolonier m. m.

Valgt blev: *Chr. Thomsen, Bladt, Bundvad, Ditlevsen, Horn, Lund Jensen, Chr. Rasmussen, Teichert, Peter Larsen, Niels Eriksen, Foged, Heick, Karlskov Jensen, Fibiger, Clausen (Olufskjær), Reedtz-Thott og Aage Fogh.*

Den følgende sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje i Grønland.

Valgt blev: *K. Axel Nielsen, Victor Gram, Heising, Carl P. Jensen, Kjældgaard, Peter*